

Դանիել Վարուժան

Գեղեցկության արձանին

Կ'ուզեմ ըլլա քու մարմարիո՛ւնդ պեղված
Ոլիմպոսի ամենեն խոր արգանդեն.
Եվ իմ մուրճիս տակ ըզգենու հրրեղեն
Միս մը կընոջ, լույսով, տենդով սրբարբած:

Աչքերդ ըլլան վիհեր՝ ուր մարդ երբ սուզի՝
Հավերժին մեջ անմահացած ըզգա գինք.
Գիծերդ անե՛ղծ ըլլան, ըլլան քու ըստինք
Դաշնակություն մ'ուր կենսահյութը հուզի.

Մերկ ըլլաս դուն բանաստեղծի մ'հոգվույն պես,
Եվ հեթանոս այդ մերկությանդ ներքև
Տառապի՛ մարդն ու չըկրնա դըպչիլ քեզ:

Թե հարկ ըլլա գոհ մը ընել քեզ պարզև,
Բագինիդ ե՛ս պիտի ուզեմ մորթըվիլ՝
Որպեսզի կուճդ ըմպե արյանս հուսկ կաթիլ: